

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως κατ' Εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθώς παρασχόν εις την χώραν ήμῶν ὑψηλούς, και υπό του Οικουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδος Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Μαΐου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 19

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 137)

«Δὲν ὀμιλεῖς δυνατώτερα; εἶπεν ἡ Πετρίνα, δὲν σ' ἀκούω.
—Θα συνήθισες, ἐφώνησεν ἡ Τριανταφυλλιά, σοῦ το ἔλεγά πως δὲν εἶνε δύσκολο, μόνο θὰ φορτώνης τὰ καλάμακια ἔς τὸ ἀμαξάκι, ἔξερεις τί πᾶ νὰ πῆ ἀμαξάκι;
—Μικρὸ ἀμαξί, ὑποθέτω.
—Σωστά, καὶ ὅταν γεμίση τὸ ἀμαξάκι, τὸ σπρώχνεις ἴσα μετ' ὄφρα τὸ ἔχεις, καὶ ἐκεῖ τὸ ξεφορτώνουν ἔς τὸ γυρισμὸ, τοῦ δίνεις μίαν καὶ κατρακυλᾷ μόνο του.
—Καὶ ἡ καννέττα τί εἶνε ἀκριβὴς;
—Δὲν ἔξερεις τί πᾶ νὰ πῆ καννέττα;
Ὁ! Ἄφ' οὗ σου εἶπα χθὲς πως ἡ καννέττα εἶνε μηχανὴς που ἐτοιμάζουν τὸ γνέμα, γιὰ τὰ σαῖττες. Τώρα θὰ τὸ κατὰλαβες τί εἶνε.
—Ὅχι καὶ πολὺ.»
—Ἡ Τριανταφυλλιά τὴν παρετήρησεν, ἐρωτῶσα προφανῶς ἐαυτὴν μήπως ἦτο βλάξ. Ἐπειτα ἐξηκολούθησεν
«Ἐπὶ τέλος εἶνε σοῦβλες ἡμηγμένες μέσα σὲ ποτηράκια καὶ ἀπάνω ἔς αὐτὰς τυλίγεται τὸ γνέμα. Ὅταν γεμίσουν, τὴς βγάδουν ἀπὸ τὸ ποτηράκι, τὴς φορτώνουν ἔς τὰ ἀμαξάκια καὶ αὐτὰ κυλᾶνε ἀπάνω ἔς ἓνα μικρὸ σιδηρόδρομο, καὶ τὴς πηγαίνουν ἔς τὰ ὄφρα τὴν εἶνε ἓνας περίπατος καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἄρχισα κ' ἐγὼ τώρα εἶμαι ἔς τὴς καννέττες.»

Ἡ Πετρίνα ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν τῆς (Σελ. 146, στήλ. 6')

γαγε τὴν Πετρίναν εἰς αἶθουσαν μακράν, ἐν ἣ ὁ σκότωματικὸς στρόβιλος μυριάδων ὀβελῶν κινουμένων παρήγες θόρυβον ἐκχωφωτικόν.
Καὶ ὅμως παρὰ τὸν πάταγον ἐκείνον ἤκουσαν φωνὴν ἀνδρικήν κρᾶζουσαν
«Καλῶς ὦρισες, τριγύρα!
—Ποιὸς, τριγύρα; ποῖος τριγύρα; ἀνεφώνησεν ἡ Τριανταφυλλιά, δὲν εἶμ' ἐγὼ τριγύρα, τάκουσες, μπάριμπα Κόπανε;
—Πόθεν ἔρχεσαι;
—Ὁ Λιγνὸς μοῦπε νὰ σου φέρω τὸ κορίτσι νὰ τὸ βάλῃς ἔς τὰ ἀμαξάκια.»

Ὁ ἀποτεινὰς τὸν χαριέντα τοῦτον χαϊρετισμὸν ἦτο γέρον ἐργάτης ἔχων πῶδα ξύλινον, πεπηρωμένον πρὸ δεκάδος ἔτων ἐν τῷ ἐργαστασίῳ, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Κόπανος. Ὡς συνταξίν δὲ εἶχον διορίση αὐτὸν ἐπιτηρητὴν τῶν καλαμιστριῶν καὶ προέτρεπεν εἰς ἐργασίαν τὰ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ παιδία, ταχέως, τραχέως, ἀείποτ' ἐπιπλήττων, μεμψιμοιρῶν, κραυγῶν, ὕβριζων, διότι ἡ ἐργασία τῶν μηχανῶν τούτων εἶνε ἀρκούντως ἐπίπονος, απαιτοῦσα καὶ πλείστην

προσοχῆν τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἀκριβείαν τῆς χειρὸς, ἐν ἣ ἀφαιρῆ τὰς πλήρεις ἀτράκτους καὶ ἀντικαθίστᾷ αὐτὰς δι' ἄλλων κενῶν, νὰ συνάπτῃ τὰ κοπτόμενα νήματα ἦτο δὲ πεπεισμένος ὅτι, ἐάν μὴ ὕβριζε καὶ ἐκραυγάζε διηλεκτικῶς, ἐπιτείνων ἐκάστην ὕβριν δι' ἰσχυρᾶς κρούσεως τοῦ κοπάνου τοῦ ξύλινου ποδὸς τοῦ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος, θὰ ἐβλεπε τοὺς ὀβελούς αὐτοῦ ἰσταμένους, πρᾶγμα ἀφόρητον εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ἐπειδὴ, ἀκριβῶς εἶπεν, ἦτο ἀνὴρ ἀγαθός, δὲν τον ἤκουον σχεδόν, ἄλλως τε μέρος τῶν λόγων του ἠφανίζετο ἐν τῷ πατάγῳ τῶν μηχανῶν.

«Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ ἡ σοῦβλες σου ἐσταμάτησαν, ἀνεφώνησε πρὸς τὴν Τριανταφυλλιάν, ἀπειλῶν αὐτὴν διὰ τῆς πυγμῆς.
—Καὶ τί φταίω γ' ὧ;
—Πήγαυε νὰ πιάσης δουλειά, γλήγορα.»
Ἐπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Πετρίναν εἶπε
«Πῶς ὀνομάζεσαι;
Ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα

μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνά δύο τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»
Τρίτον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἑννεὰ ἐκ τῶν διαγωνισθησάντων, ἦτοι τρεῖς ἐξ ἐκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνά εἰς μόνον τόμος.
Ἐπαῖνον θὰ τύχωσιν πάντες οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ἐπὶ ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἄς εὖρον οἱ λαβόντες τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἐκάστης τάξεως.
Ἐδῆμον μετὰ τὰς λύσεις οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ἐπὶ ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἄς εὖρον οἱ τυχόντες ἐπαίνου ἐξ ἐκάστης τάξεως.
Τῶν δὲ λοιπῶν θὰ δημοσιευθῶσιν ἀπλῶς τὰ ὄνόματα μετὰ τὸ ποσὸν τῶν λύσεων ἄς εὖρον ἕκαστος.

Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.
Οἱ τυχόντες εἰς προηγουμένους διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων ἐνὸς ὀλιγοῦ βραβεῖου εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, δὲν δύνανται νὰ διαγωνίζωνται διὰ τὸ ἴδιον ἢ διὰ κατώτερον βραβεῖον εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, καὶ τίθενται τιμητικῶς ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν λύσεων τῶν τοῖς παρέχῃ τὸ δικαίωμα εἰς τὸ ἴδιον ἢ εἰς κατώτερον βραβεῖον ἐκείνου οὐ ἔσυχον ἄλλοτε. Δὲν τίθενται δὲ ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, μόνον ἐὰν διαγωνίζωνται εἰς τὰξιν μεγαλειτέραν ἢ πρὶν, ἢ εἰς τὴν ἴδιαν μὲν τάξιν, ἀλλὰ δι' ἀνώτερον βραβεῖον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 6 Ἰουνίου ε. ε.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ἀρχεται σήμερα εἰς ὃν δύνανται πάντες οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσι μέρος, συμμεφορῶμενοι πιστῶς πρὸς τοὺς ἀνωτέρω δημοσιευμένους ὅρους.

385. Στοιχειόγραφος
Δεκαπλοῦς ἐμπρὸς σου κείμαι καὶ με βλέπεις προφανῶς, Ἄλλ' ἀκέφαλος ἂν μείνω, οὐδὲν βλέπεις, θέλεις φῶς.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σιμεράμιδος

380. Συλλαβόγραφος.
Γράμμα καὶ νῆσον ἐὰν συνδέσῃς
Νῆσον καὶ πάλιν θ' ἀποτελέσῃς.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

391. Μωσαϊκόν.
Ὁ Κλέαρχος, ὁ Σόφοκλῆς, ὁ θεῖος Ἑυριπίδης,
ὁ Ἄρης ὁ πολεμικός, ὁ ἦρος Διομήδης
Σοὶ δίδουν τὰ συστατικά, μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως
νὰ σχηματίσῃς τὸνομα ἀρχαίου βασιλέως.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

392. Ἀστήρ.
Οἱ σταυροὶ ν' ἀντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ὀρίζονται μὲν ν' ἀναγινώσκεται πόλις τῆς Εὐρώπης, καθέως δὲ ἀρχαία πηγὴ ἐν Δελφοῖς, διαγωνίως δὲ μέρος τοῦ ὠτοῦ καὶ νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Χιόνης τοῦ Παρισσοῦ.

Τὸ ἀντίμιον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

393. Κυβόλεξον.
1. Εἶμαι παιδί τῆς θάλασσης ἀλλ' ἄστατο πολὺ.
2. Εἶμαι κ' ἐγὼ ἔτη θάλασσα ἀλλὰ καὶ ἔτη ξηρά.
3. Γιὰ μένα λένε ἀδειανὴ πως ἔχω κεφαλή.
4. Κ' ἐγὼ εἶμαι κατάμαυρος μετὰ μάτια φλογερά.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἐπιπέδου Κ. Ἀναστασίου.

394. Σταυρός.
Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΕΠΙΑΜΝΝΝΠΡΡΤ
ΦΩΩ σχηματίσον σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος πόλεως τῆς Ἰταλίας καὶ στρατηγῶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἀποτελουμένου.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου

395. Πυραμίδς.
Οἱ μὲν σταυροὶ νὰ ἀντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης, αἱ δὲ δώδεκα στιγμαὶ τῆς βίας μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίζωσι τὸ ὄνομα ἐκπαιδευτηρίου, αἱ ἀνωτέρω δέκα φιλόσοφον, αἱ ἀνωτέρω ὀκτὼ ποιητὴν τῆς ἀρχαιότητος, αἱ ἀνωτέρω ἑξὶ ποταμῶν τῆς Εὐρώπης, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες νῆσον τῆς Τουρκίας καὶ αἱ ἀνωτέρω δύο ἀνωτομίαι.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μπιτόβιν.

396. Λογοπαλιγγιον.
Ποῖον πτηνὸν δὲν εἶνε Ἀχιλλεύς ἀλλ' Ἐκτωρ;
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριουλοῦδου Ἀθηνῶν

397—399. Περιφράσεις.
Ποῖα τὰ διὰ τῶν ἐπομένων περιφράσεων δηλούμενα κύρια ὀνόματα;
1. Ἡ Ἀττικὴ μέλισσα.
2. Ὁ τελευταῖος τῶν Ἑλλήνων.
3. Ἡ βασιλις τῶν πόλεων.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου

400—401. Κακρωμένα ὀνόματα θεῶν.
1. Πᾶς τις εὐχαριστεῖται ἀναγινώσκων τὴν «Διαπλάσιν».
2. Ὅπου δὲν πίπτει λόγος πίπτει ράβδος.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

402. Τριπλή ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ὡς καὶ τὰ δευτέρω ἀντιστρόφως ἀναγινώσκόμενα καὶ τὰ τρίτα ἀποτελοῦσι τρεῖς νῆσους τῆς Ἑλλάδος.
1. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 2. Δένδρον. 3. Εἶδος δηλητηριώδους ἀράχνης. 4. Ὑφασμα λεπτὸν καὶ λευκόν. 5. Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Γεωργίου Λασκαράκη.

403 Ἑλλησπύμφωνον.
αω—ιωσ—αι—εασο—η—αι.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωτοπούλου.

ΑΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἀπριλίου ε. ε.
282. Λίμα. Λαμία.—283. Τὸ πλοῖον.—
284. Ἀδάμ.—
285. Π Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηνῶ καὶ χεῖρα κίνει.—**287—290**
Λ Ἡ ἀντικατάστασις γίνε—
Ο ται διὰ τοῦ γράμματος
Ρ Ω Μ Υ Α Ο Σ καὶ αἱ δὲ σχηματίζονται
Τ χ, αἱ δὲ λέξεις εἶνε: φακός, κύ—
Ω ρος, κόπος, ὀκνός.—**491**
Ν
ΑΙΓΙΝΑ, ΑΘΗΝΑΙ (1. Ἀθηνᾶ. 2. Ἰουδίθ.
3. ΓΗ. 4. ἸοΝ. 5. Νησα. 6. Ἀρπαί).—**292**
Ἀνθρώπου λέλω γαλεπώτατον ἐστὶ τὸ σιγᾶν.—
293. Ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς εἶπε Λάκαινα γυνή.

282. Λίμα. Λαμία.—283. Τὸ πλοῖον.—
284. Ἀδάμ.—
285. Π Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηνῶ καὶ χεῖρα κίνει.—**287—290**
Λ Ἡ ἀντικατάστασις γίνε—
Ο ται διὰ τοῦ γράμματος
Ρ Ω Μ Υ Α Ο Σ καὶ αἱ δὲ σχηματίζονται
Τ χ, αἱ δὲ λέξεις εἶνε: φακός, κύ—
Ω ρος, κόπος, ὀκνός.—**491**
Ν
ΑΙΓΙΝΑ, ΑΘΗΝΑΙ (1. Ἀθηνᾶ. 2. Ἰουδίθ.
3. ΓΗ. 4. ἸοΝ. 5. Νησα. 6. Ἀρπαί).—**292**
Ἀνθρώπου λέλω γαλεπώτατον ἐστὶ τὸ σιγᾶν.—
293. Ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς εἶπε Λάκαινα γυνή.

φράγγων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματὸσημον.
Οἱ ἀλλόσποντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἠμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν τὴν διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματὸσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παρακίνα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὼν ἀπαράδεκτα.

καὶ τοὺς ἀδελφούς του, ἀνέσυρε, χωρὶς νὰ το θέλῃ, μὲ τόσην δύναμιν τὸ δικτυον, ὥστε οἱ δύο ἀδελφοὶ του οἱ σύροντες ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἔπεσαν κατὰ γῆς. Ἐκ τῆς πτώσεως ἀπῆλκεν τὸ δικτυον, ὥστε ὅλοι οἱ ἰχθύς ἔφυγον.

Ὁ πατὴρ του ὠργίσθη, ὁ δὲ Μιχαλὶδὸς ἀπεκρίθη:

— Ἀλήθεια πατέρα, δὲν εἶμαι κατὰ-λῆλος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Ἐν τούτοις κἀτι τι βαρὺ εἶχε μείνη ἐντὸς τοῦ δικτύου καὶ μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἀνείλκυσε αὐτὸ ὁ εἰς τῶν ἀδελφῶν. Ἦτο πελωρία σπάθη, στίλβουσα, καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης σκωρίας, ἃν καὶ εἶχε μείνη τόσον καιρὸν ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

Ὅτε εἶδεν αὐτὴν ὁ Μιχαλὶδὸς τὴν ἤρπασεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμψαν, ἐν ᾧ τὴν ἐκίνει ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του· ἔλαμπε δὲ εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἐφαίνετο ῥίπτουσα σπινθῆρας.

— Ζήτη! ἀνέκραξε· τώρα ἔχω σπαθί! θὰ πάγω νὰ γυρίσω τὸν κόσμον καὶ νὰ κατακτήσω ἓνα βασίλειον.

— Κουτόμουαλε, τῷ εἶπεν ὁ πατὴρ του, ἔς τὸ δρόμον θαρρεῖς πως εὐρίσκονται τὰ βασίλεια;

Ἄλλ' ὁ Μιχαλὶδὸς εἶχε σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ἀναχωρήσῃ. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ἔλαβε τὴν σπάθη, ἀπεχαιρέτησε τοὺς γονεῖς του, τοὺς ἀδελφούς του καὶ τὰς ἀδελφάς του καὶ ἀνεχώρησε.

Ἐβλεπε τώρα πόσος μεγάλος ἦτο ὁ κόσμος. Εἰς μάτην ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε λόφους, διαρκῶς ἀνεκάλυπτε πρὸ αὐτοῦ νέους τόπους. Τὰ πτηνὰ ἐπὶ τῶν δένδρων ἐκελάδουν:

— Ὁ Μιχαλὶδὸς πάγει νὰ ῥῆθῃ ἓνα θρόνον.

Εἰς φλώρος ἐπέταξε πλησίον του καὶ τῷ εἶπε:

— Ἄν εἶχες πτερά, θὰ εἰμπορούσες νὰ πετάξῃς μαζί μου.

Οἱ κόρακες τὸν ἐνέπαιζον μὲ τοὺς κρωγμούς των.

— Μιχαλί, Μιχαλί! Ἄλλ' ὁ νέος ἐγέλα καὶ δὲν δυσηρεστεῖτο.

Ἡμέραν τινά, μετὰ μακρὰν πορείαν, ἔφθασεν εἰς ἐκτεταμένον δάσος.

— Ἀχ! πόσο ἤθελα νὰ εὕρω κανένα θῆριον, κανένα λιοντάρι, κανένα ἄγριο θῆριον νὰ σκοτώσω.

Ἐβάδισε ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' οὐδὲν συνήτησε, οὔτε ἄρκτον οὔτε ἀγρίοχοιρον.

Τὴν νύκτα διέκρινε φῶς μεταξὺ τῶν βράχων. Πλησιάσας ἀνεκάλυψε σπήλαιον ὅπου ἔκαie μεγάλη πυρά. Πέριξ τῆς πυρᾶς ἐκάθητο τέσσαρες λησταὶ ἔχοντες πλησίον των ἓνα γέροντα δεμένον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας.

— Καλά που τον ἐβάλαμε. ἔς τὸ χέρι τὸ γέρο· ἔλεγεν ὁ εἰς αὐριο πρέπει νὰ μας δείξῃ τοὺς θησαυρούς που ἔχει ἔς τὸ παλάτι του. Ἄν δὲν θέλῃ θ' ἀνάψωμε

μιά μεγάλη φωτιά καὶ θά τον σιγοψήσωμε.

— Οἱ ἄλλοι λησταὶ ἐγέλασαν, ἀλλ' ὁ Μιχαλὶδὸς ὠρμησεν εἰς τὸ μέσον αὐτῶν φωνάζων:

— Ἀφήστε τὸν γέρο, εἰδεμὴ σὰς ἀφίνω ὅλους εἰς τὸν τόπο.

Οἱ λησταὶ ἐσηκώθησαν καὶ ἤρπασαν τὰ ὄπλα των, ἀλλ' ὁ Μιχαλὶδὸς ταχύς ὡς ἀστραπὴ ἐφορμήσας ἐπ' αὐτῶν τοὺς ἐφόνευσε καὶ τοὺς τέσσαρας.

— Τώρα εἶσαι ἐλεύθερος, εἶπεν ἀποκόπτων τὰ δεσμά του γέροντος, εἰ κακοῦργοι αὐτοὶ δὲν θὰ σε πειράξουν πλέον.

Ὁ γέρον τὸν ἠὐχαρίστησεν ἐκ βάθους καρδίας, ὡς ἦτο ἐπόμενον, καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ μέγαρόν του, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο μακρὰν. Ὁ γέρον προεπορεύθη δεικνύων τὸν δρόμον εἰς τὸν Μιχαλίον. Ὁ δρόμος ἀνήρχετο ὑψηλὸν βράχον, ὅστις ἐν τῇ σκοτίᾳ ὠμοιάζε πρὸς πανύψηλον κατάμαυρον τοῖχον.

Ὁ γέρον ἐκτύπησε τρεῖς τὸν βράχον διὰ τῆς ράβδου του. Ἦχος ἀπομεμακρυσμένος, ὠμοιάζων πρὸς κεραυνὸν ἠκούσθη τότε, ἀνοιχθέντος δὲ τοῦ βράχου ἐφάνη ἀσθενὴς ἀκτὶς φωτός. Ἀφ' οὗ δὲ εἰσῆλθεν ὁ γέρον καὶ ὁ σύντροφός του, συνεκλείσθη μετὰ νέου θορύβου.

Οὐδὲν φῶς ὑπῆρχεν εἰς τὸν διάδρομον εἰς τὸν ὅποιον εἰσῆλθον, καὶ ὁμοῦς ἦτο φωτεινός. Γλυκὸ φῶς ἐφαίνετο ἐξέρχόμενον ἐκ τῶν τοίχων· τοιουτοτρόπως ἐφθασαν εἰς μεγάλην στρογγυλὴν αἴθουσαν. Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἐκρέματο μεγάλη φωτοβόλος σφαῖρα, ὑπ' αὐτὴν δὲ ἦτο δένδρον, τὸ ὅποιον περιεβάλλετο ὑπὸ χρυσοῦ κιγκλιδώματος.

Μετὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ γέροντος καὶ τοῦ Μιχαλίου κίνησιν τις ἐπῆλθε καὶ φέθουρος ἠκούσθη εἰς τὸ φύλλωμα τοῦ δένδρου. Τὰ πέταλα ἐκατὸ περίπου καλῶν ἠνοιχθησαν, καὶ ἐξ ἐκάστης ἐφάνη μικρὰ κεφαλὴ ἀνθρωπίνη, περικυκλωμένη ἀπὸ φύλλα ὡς διὰ περιλαίμιου.

Ἦσαν δὲ κεφαλαὶ πάντος εἴδους καὶ πάσης φυλῆς· κεφαλαὶ μαύρων, Κινεζῶν Ἰνδῶν, πᾶσαι δὲ παρετήρουν μὲ ἐκπληξιν τὸν Μιχαλίον. Αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν ἐκκλινον πρὸς ἀλλήλας, καὶ συνωμίλουν καὶ ἐγέλων ἐξακολουθοῦσαι νὰ τον παρατηροῦν· θόρυβος· πολὺς ἐγινε τότε καὶ ἐντὸς μεγάλου χρυσοῦ κλωβίου τὸ ὅποιον ἐστόλιζε τὸν τοῖχον. Πτηνὰ παράδοξα ἐρυθρά, κίτρινα, πράσινα, κυανᾶ, ἐξέβαλλον τὰς κεφαλὰς των διὰ μέσου τῶν κιγκλιδῶν, ἐκτύπων τὰς πτέρυγας των καὶ ἐφώνων ἕκαστον διὰ φωνῆς διαφόρου. «Μιχαλί, Μιχαλί», καὶ ἀπετέλουν ροδερὸν θόρυβον.

Αἰφνης ὁ γέρον ἐξεδύθη τὰ παλαῖα του ἐνδύματα καὶ ἐφάνη φορῶν ἐνδυμασίαν λευκὴν μεταξωτὴν, ἐστολισμένην διὰ χρυσοῦν ἀστερίσκων. Ἐξέτεινε τὴν ράβδον του, εἰς τῆς ὁποίας τὸ ἄκρον

ἔλαμπεν ἀδάμας. Τὰ πάντα ἐπανῆλθον πάλιν εἰς τὴν ἡσυχίαν· τὰ πτηνὰ ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ κλωβίον των, τὰ ἄνθη ἐπανέκλεισαν τὰ πέταλά των καὶ αἱ μικραὶ κεφαλαὶ ἀπεκρύφθησαν. Ὁ γέρον ἦνοιξε μίαν τῶν θυρῶν πρὸς τὰς ὁποίας συνεκοινωνεῖ ἡ αἴθουσα, καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς δωμάτιον, ὅπου εὐρίσκειτο κλίνη καὶ τράπεζα ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχον ἐξαιρέτα φαγητὰ καὶ θελακτικὰ οἶνοι.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΑΪΣΕΝΟΣ

ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ

Μὲ χλωμὰ χλωμὰ μουτράκια καὶ κατάμαυρα ντυμένα εἶδα ἔξω δύο παιδάκια — ὀρφανὰ ἦσαν τὰ καίμενα.

Ἐμὰς ὅλα μὰς κρατοῦσαν οἱ γονεῖς ἀπὸ τὸ χέρι, μόνον ἐκεῖνα περπατοῦσαν μοναχὰ τοὺς ταῖρι ταῖρι.

Καὶ συχνογυρίζαν πίδου τὴ μαμά νὰ ἴδωσιν κ' ἐμένα ὅαν νὰ μ' ἔλεγαν — «Λυπήσου, μεις δὲν ἔχουμε κανένα!»

Κ' ἔτσι μὲ καὶ μὲ μεγάλο μὲ σκυφτὰ σκυφτὰ κεφάλια ἐκρατοῦσαν τῶνα τ' ἄλλο κ' ἐπληγαίναν γάλια γάλια.

Σὰν τα ὀτοχασθῶ μὲ βλέμμα θλιβερὸ σκυμμένο χάμου, μοῦ σκαλώνει ἐδῶ τὸ αἷμα καὶ ραγίζεται ἡ καρδιά μου.

Ἀχ! ταλαίπωρα ποῦ μείνουν ὀρφανὰ ἔς τὴ γῆ ὄωπερα! πῶς θὰ κάνουν, τί θα γένουν δίχως μάνα καὶ πατέρα;

Διὰ τοῦτο κάθε ἡμέρα τοὺς γονεῖς μου ὅαν χαϊδεῶ ἔς τὸν Οὐράνιο Πατέρα στρέφω καὶ τὸν ἱκετεύω:

Πλάστα, πάτερ τῆς ψυχῆς μου, μὴν εὐεργετιά δός μου: Πολυχρόνα τοὺς γονεῖς μου, τοὺς γονεῖς ὅλου τοῦ κόσμου.

Καὶ μὲ ὅλην τὴν καρδιά μου μ' ὅλην τὴν ψυχὴν σὲ τάζω, ὅπου ἴδῶ ὀρφανὸ ὄωχάμου ἀδελφὸ μου νὰ το κράζω.

Καὶ μὲ μύρια καλωσῶν νὰ το κάμω τὸ καίμενο νὰ ξεχνᾶ πως ἔχει μείνη μοναχὸ κ' ὀρφανεμμένο.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἔἑ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΑΝΘΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τὴν ἀγαπάτε τὴν ἐξοχή; Σὰς ἀρέσει ν' ἀφίνετε τὴν ζέστη καὶ τὴ σκόνι καὶ νὰ πηγαίνετε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα μὲ τὸν παχὺ τὸν ἱσκιό, ν' ἀκούετε τὸ φύλλωμα των, ποῦ το σείει τὸ ἀεράκι, νὰ γλυκοψιθυρίζῃ; Σὰς ἀρέσει νὰ κάθεσθε ἔς τὴ μαλακὴ χλόη καὶ τριγύρω, ὅσο φθάνει τὸ βλέμμα σας, νὰ βλέπετε πρασινάδα;

Ἄν σας ἀρέσει, τότε ὁμοιάζετε μὲ τὸν Στάμο. Ὁ Στάμος εἶνε χωριατόπουλον ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ἀνοῖξε τὰ μάτια του ὅλο δένδρα βλέπει καὶ λουλούδια, ὅλο τῆς ἐξοχῆς ἀέρα ἀναπνέει· ὅταν ἦτανε μωρὸ μαζί μὲ τὴν μητέρα του, ποῦ τον νανούριζε ἔς τὴν κούνια του, τὸν νανούριζαν καὶ τὰ πουλιά. Τ' ἀγαπᾶ λοιπὸν πολὺ τὰ δένδρα καὶ τὰ λουλούδια καὶ τὰ πουλιά.

Τὸν χειμῶνα ὅταν αἱ πεδιάδες εἶνε ξηραὶ καὶ οἱ κλάδοι γυμνοὶ καὶ κανὲν κελάδημα δὲν ἀκούεται, ὁ Στάμος εἶνε καταλυπημένος· ὁ κόσμος τοῦ φαίνεται ἔρημος, χωρὶς εὐμορφία· ἀλλὰ εἰς τὸν ὕπνο του

βλέπει πάλιν τὴν ἀγαπητὴν του πρασινάδα καὶ ἐν ᾧ τὴν νύκτα ἔξω βογγαεῖ ὁ βοριάς, ἐκεῖνος ἔχει σιμὰ εἰς τὸ προσκέφαλό του ἀνοῖξι.

Φαντάζεσθε τώρα πόσο ἀναγαλλιᾶζει ἡ καρδιά του, ὅταν τὸ Φεβρουάριο βλέπει τὴν ἀμυγδαλιὰ ἀνθισμένη νὰ μινᾶ ὅτι ἔρχεται ἡ ἀνοιξίς, ὅταν οἱ λόφοι ἀρχίζουν νὰ πρασινίσουν, καὶ ἡ χλόη γίνετα μαλακὴ ὡς βελουδο!

Τί κάμνει τώρα, θαρρεῖτε, ποῦ τον βλέπετε ὅαν κἀτι νὰ συλλογίζεται;

Τὴν πρωτομαγιά ἐπῆγεν εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς μίαν ὠραιάν, ὠραισιτάτην θέσιν. Σιμὰ του τρέχει ἓνα ποταμάκι μὲ κρυστάλλινο νερό, ἀπ' ὀπίσω του ψιθυρίζουν τὰ φυλλώματα καὶ κελαδοῦν τὰ πουλιά καὶ ἐμπρός του ἐκτείνεται κῆπος γεμάτος ἀνθῆ.

Ἔτσι ποῦ τον βλέπετε ἀνθοστεφανωμένον, ἀκούει τὸν γλυκὸ ἦχο, ὁσφραίνεται τὴ γλυκεῖα εὐωδία.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

[Βιβλία δια εθνομαιεας και παιδια εκδομενα υπο της Διευθυνσεως της Διαπλάσεως και πωλουμενα εις το Γραφειον αυτης.]

- Ο Άγροτικός Οικικός υπό Σοφίας Δημόν μεταφρασθείς εκ του Γαλλικού. Διήγημα διδακτικόν, μετά 25 εικόνων, βραβευθέν υπό της Γαλλικής Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. "Αδετον. δρ. 1,75
Η Ανθούλα υπό Δρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθείσα εκ του Γαλλικού. Χαριεστατον και ηθικώτατον διήγημα μετά 26 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. "Αδετον. δρ. 3,50
Βαϊτάν Ζερών υπό Σοφίας Δημόν μεταφρασθείς εκ του Γαλλικού. Περιήγησις εις τών Καύκασον, Ήην, Ήθιμα, περιπέτειαι. "Αδετον. δρ. 1,50
Εις την Θάλασσαν! Ναυτικόν Μυθιστόρημα κατά τόν Μέην-Ρήδ, περιπετειώδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μεταφρασίς Δρ. Π. Κουρτίδου, μετά 25 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. "Αδετον. δρ. 1,75
Τό Θύμα του Φθόνου υπό Π. Ι. Φέρμπου εξελληνισθέν εκ του Γαλλικού του André Laurie. Μυθιστορία ζωηρού ενδιαφέροντος εν Ρωσία διαδραματιζομένη, μετά 20 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. "Αδετον. δρ. 3,50
Οι Μαθηταί του Εύσεβίου υπό Δρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ήπαγωγώτατον και διδακτικόν διήγημα. "Αδετον δρ. 1,50
Η Μαρουσία υπό Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθείσα εκ του Γαλλικού του P.-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικής υποθέσεως, συγκινητικώτατον και διδακτικώτατον, βραβευθέν υπό της Γαλλικής Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. "Αδετον. δρ. 3,50
Η Μούσα των Παιδών υπό Α. Κατακουζηνού. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα δια παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. "Αδετος δρ. 1,50
Η Νίνα υπό Π. Ι. Φέρμπου εξελληνισθείσα. Αμερικανικόν μυθιστόρημα της Δουίξης Μ. Αλκώτ, εν ώ μετα τρυφερότητος και περισσήs χαρίτος εξιστορεΐται ο παιδικός βίος της ηρώιδος και τών έπτά εξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. "Αδετον. δρ. 3,50
Παιδικοί Διάλογοι υπό Αιμιλιού Έμμερμένου (Δρ. Π. Κουρτίδου), προς χρήσιν τών Δημοτικών Σχολείων, Παρθεναγωγείων και Νηπιαγωγείων. Μικρά σκηναι προς παράστασιν εν σχολικαίς ή οικογενειακαίς εορταίς. Σειραι δύο, ήτοι:
Σειρά πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, έπιτρεπομένους και εν Τουρκία. "Αδετος δρ. 1,20
Σειρά δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικους διαλόγους άπηγορευμένους εν Τουρκία. "Αδετος δρ. 1,20
Παιδικόν πνεύμα, συλλεγόν υπό Ν. Π. Παπαδόπουλου. Τρία τομίδια, ών έκαστον περιέχει ύπερ τά 200 παιδικά πνεύματα έχοντά την μαχίην δύναμιν να διαχύνωσι την παιδρότητα και εις την μάλλον σκυθρωπήν συναναστροφήν. Χρυσόδετα και τά τρία τομίδια όμωυ δρ. 2,50. "Αδετον έκαστον τομίδιον λεπτά 50
Ο Ήυρετοπώλης υπό Π. Ι. Φέρμπου εξελληνισθείς εκ του Γαλλικού μετά 24 εικόνων. Θελακτικώτατον και μορφωτικόν του χαρακτήρος και της καρδίας διήγημα, βραβευθέν υπό της Γαλλικής Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. "Αδετον. δρ. 3,50

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 13 Ιουνίου ε. ε.
408. Λεξιγράφος. Το πρώτον μου έπίρημα, νήσος το δεύτερόν μου Καί βασιλευς τών Άχαιών ήτο το σύνολόν μου.
409. Ετοιμασιγράφος. Μι να διώξω ταυ να βάλω και ποσώς μη άμφιβάλλω— παρατώ την Ισπανίαν, έρχομαι εις την Τουρκίαν.
410. Ρόμβος. Το πρώτον και το έβδομον χαρίζει ο καιρός. Το δεύτερόν μου εινε αρχαίος τις Θεός.
411. Κλιμακωτόν. + + + + + Νάνικατασθαυόν οι σταυροί + + + + + δια γραμμάτων ούτως ώστε, + + + + + εις μέν το δεξιόν σκλιός να + + + + + αναγιώσκειται Ίσθμός, εις + + + + + το άριστερόν θεά της Μυθολογίας, εις την κατωτάτην + + + + + βαθμίδα όνομα γυναικός, εις την δευτέραν ήσος της Ελλάδος, και εις την άνωτέτην κράτος της Ευρώπης.
412. Ήυραμίς. + + + + + Οι μέν σταυροί ν'άντικατασταθώσι δια γραμμάτων ώστε αναγιώσκειται το όνομα στρατηγού τών Αθηναίων, αι δε στιγμαί της βάσεως μετά του εν τώ μέσω αυτών σταυρού να σχηματίσωσι το όνομα αρχαίου κομμικου ποιητού, αι δε άνωτέρω πόλιν ευρωπαϊκήν, αι τέσσαρες άνωτέρω αρχαίον βασιλείον και αι δύο άνωτέρω νήσον του Αιγαίου.
413. Απροσδόκητον. Εί: ποίον μέρος, εις αλέκτωρ εφώνησε και ή φωνή του ήκούσθη παρ'όλων τών επί της γης εμφύχων όντων;
414-418. Μεταμορφώσεως. 1. ή Θηρα δι' 8 μεταμορφώσεων να γίνη Άνδρος 2. ή Πέλλα δι' 8 μεταμορφώσεων να γίνη Σέρραι.

- 416-420 Μαγική συλλαβή. Αι άντικαταστάσεις ενός γραμμάτος εκάστηs τών κάτωθι λέξεων δια μίαν συλλαβήν, πάντοτε της αυτης, να σχηματισθώσιν άλλαι τωσά λέξεις: έλκυω, πλαστός, πόλος, όδός, μήκοι.
421. Μεσοστιχίς. Τά μεσαία γραμμάτα τών ζητουμένων λέξεων αποτελούσιν αρχαίαν παροιμίαν.
422. Τριπλή άκροστιχίς. Τά αρχικά γραμμάτα τών ζητουμένων λέξεων αποτελούσι το όνομα όρους της Τουρκίας, τα δεύτερα ήσος, και τα τρίτα, άντιστρόφως αναγνωσκόμενα, πρόθεσιν.
423. Έλλιποσύμφωνον. 1, Βασιλεύς της Σικάρτης. 2, Προτέρημα, 3, Όστούν της χειρός. 4, Μαλλάκον.
424. Γρήφος. Όπως όμμα άρω σε άρην ψ χήν.
425. ΧΗΝ (ΧΗΝες) 300. ΗΡΑ (ΗΡΑκλής) 301. Ο Α Σ Ρ Ι Ο Α Ρ Τ Ο Σ Ε Ν Υ Α Α Ε
302-303. 1, Άνσφη, 2, Ίος. — 304-305 1, Κίον, Ίων, Ίον, Ίος, Ίσος, όσος, όλο, όδός. — 2, Πόλις, πόλος, όλος, ήλος, ήρος, Ήρας, Ήρα, ήρα, ήρα, — 306 — 309. Η άντικατάστασις γίνεται δια του γρ μματος x, αι δε σχηματιζόμεναι λέξεις εινε: κρότος, φκκή, όλκας, όρκος. — 310-315. 1. Μενελαος, 2, Ίδομενεύς, 3, Διομήδης, 4. Νέστωρ, 5, Άχιλλεύς, 6, Όδυσσεύς. — 316. ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ, ΤΑΙΓΑΝΙΟΝ (1, ΑΝΑταγόρας 2, ΡΟΙΑ, 3, ΧΙΛή, 4, ΊΝαχος, 5, ΔΑμακί, 6, ΑΓαμέμνων, 7, Μίλητος, 8, ΟΑής, 9, ΣΤησίχορος). — 317 — 320. 1, Όλορος, 2, Σκόροδον, 3, Κοκόμβος, 4, Δομοκος. — 321. ΚΑΣΣΙΟΠΗ (1, ΚΑΣίτερος, 2, ΣΙνάπι, 3, Όξίνα, 4, ΗΗδάλιον). — 322. Της παιδείας πικραι μέν αι βίται, γλυκαίς δε αι καρποι. 323. Δρυός πεσούσης, πάς άνηρ ύλεθεταί. — 324. Μηδέποι' επί σαυτά μέγα φρονήσχη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνεπιμαίνον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άλληθις παρασχήν εις την γάραν ήμιν άκρηταίς, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα ήριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 5.— Έξωτερικού φρ. χρ. 7 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και εινε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Αθήναις Όδός Αύλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 2ος. Έν Αθήναις, τήν 20 Μαΐου 1898 Έτος 17ον. — Άριθ. 20

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

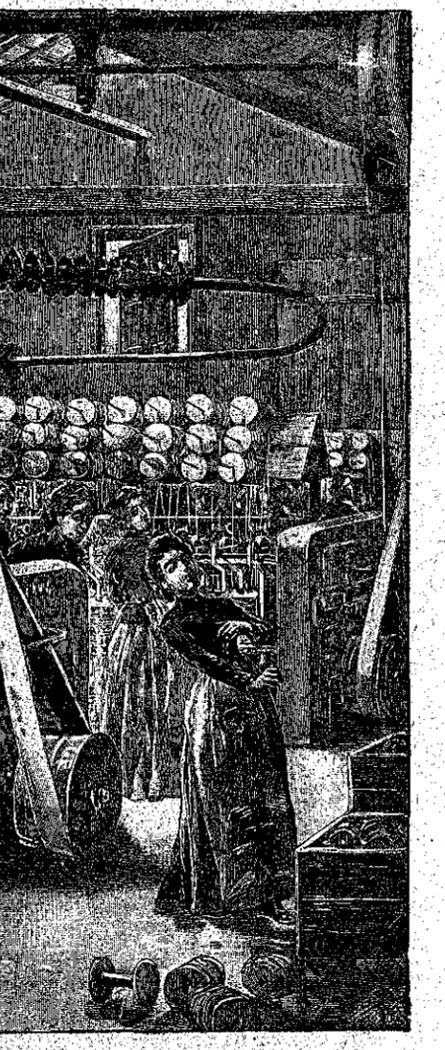
ΜΤΘΙΣ ΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. Μ Α Λ Ω ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια' ίδε σελ. 145]

Ότω διενσείτο ώθούσα το άμαξιδίον της ή φορτώνουσα αυτό και παρατηρούσα τας συντρόφους της εργαζομένης μετά εύτροφίας ήν εκήλευεν άλλ' αΐφνης ειδε την Τριανταφυλλιάν, ήτις συνήπτε ήμα τι, πίπτουσαν παρα την γείτονά της' κραυγή μεγάλη εξέστραγγη και ταυτοχρόνως το πών έσταμάτησε. Τόν πάγον δε τών μηχανών, τούς μυκηθμούς, τας δονήσεις, τούς κλονισμούς του εδάμους, τών τοίχων και τών ύάλων διεδέξατο σιωπή νεκρική, διακοπέσα υπό κλαυθμού παιδικού.

έκφέρη την άσεβή ταύτην σφέψιν, άλλ' απέβη άδύνατον να βεβαιωθή τίποτε εν τώ σωρῶ εκείνω. Τότε δε εκραύγασεν ισχυρώτερον: «Αδειάστε μου τή γωνιά!» Βραδέως άπεχωρήσθησαν και ή Πετρίνα ως αι άλλαι έμελλε να επανέλθη εις το άμαξιδίον της, ότε ο Κόπανος προσεκάλεσεν αυτήν. «Ε! του λόγου σου, ή νεοφερμένη, έλα εδῶ γλήγορα. Προσήλθε δειλώς, έρωτώσα έαυτήν κατά τί ήτο μάλλον ένοχος τών άλλων, ατινες είχαν έγκαταλίπη την εργασίαν τών άλλα δέν ήτο ο λόγος περι τιμωρίας.

«Νά πάρ' ή όργή! έσταμάτησαν ή σουβλάς μου! Ήδη ή Τριανταφυλλία ειχε άνεγερθή, πάντες έσπευσαν περι αυτήν άποπνιγόντες την. «Τί έχει; Αυτή δε άπεκρίθη: «Έσπασα το χέρι μου. Ήτο δε το πρόσωπόν της ώχρόν, τὰ χείλη της άχρα ετρεμον, και σταγόνας αίματος έπιπτον από της τετραυματισμένηs χειρός της εις το σανίδωμα. Αλλά γενομένηs ακριβούς εξέτασεως ειρήθη ότι δύο μόνον δάκτυλοι ειχον τραυματισθῆ, ίσως δε μάλιστα εις μόνη ειχε συνθλιβή ή ισχυρός μωλωπισθῆ. Τότε ο Κόπανος όστις κατά την πρώτην όρμήν εφάνη συμπαθών, κατελήθη υπ' όργης και διεσκόρπισε τούς περικυλούντας την Τριανταφυλλιάν. «Θά μ' αδειάσετε, λέγω εγώ, τή γωνιά; Δέν εινε τίποτε! — Και βέβαια δέν ήταν τίποτε, όταν έσπασε τόν κόπανό σου», εψιθύρισε φωνή τις. Ήρέυνησε τις ειχε τολμήση να

«Ε! του λόγου σου, ή νεοφερμένη, έλα εδῶ γλήγορα. Προσήλθε δειλώς, έρωτώσα έαυτήν κατά τί ήτο μάλλον ένοχος τών άλλων, ατινες είχαν έγκαταλίπη την εργασίαν τών άλλα δέν ήτο ο λόγος περι τιμωρίας. «Νά το πάς του το εδῶ το κτήνος 'ς του διευθυντού, ειπε προς την Πετρίναν. — Και γιατί τάχα με λές κτήνος; άνεφώνησεν ή Τριανταφυλλία διότι ειχεν ήδη επαναληφθῆ ο πάταγος τών μηχανών. — Γιατί πήγες σαν ζῶον κ' έπιάσθηκεs. — Και τί σφαιώ γώ; — Φταίς βέβαια. «Θέλεις ν' ακκουμπήσης άπάνω μου; ήρώτησεν ή Πετρίνα. — Ευχαριστώ δέν αξίζει τόν κόπον, ειμπορώ να περπατήσω. — Τότε δέν θάνε τίποτε, δέν ειν' αλήθεια; — Δέν το 'ξέρομε ποτέ δέν πονει κά-

«Ειδα την Τριανταφυλλιάν πίπτουσαν» (Σελ. 153, σελ. Α')

Το αντίτιμον τών συνδρομῶν αποστέλλεται κατ' ευθείαν προς τόν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, εκδότην της Διαπλάσεως τών Παιδών, εις Αθήνας, δια ταχυδρομικών έπιταγών, χρονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσού, τοκομεριδίων, συναλλαγματικών εντός συστημένηs επιστολής. Ποσά μικρότερα τών 5 πράγκων, εκ του Έξωτερικού, εινε δεκτά και εις γραμματόσημον. — Οι άλλόσσοτες κατοικίαν συνδρομηταί παρακαλούνται να γνωστοποιώσιν ήμιν εκάίρως την νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες την παλαιάν των διεύθυνσιν και 25 λεπτών γραμματόσημον δια την δαπάνην της εκτυπώσεως της νέας ταινίας. Παρακατα μη λήψως φύλλον γινόμενα μετά παρέλευσιν δεκαετημέριου το πολύ από της εκδόσεως των εις εν άπαράδεικτα.